
Ν.Τ.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ

Α2 ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

ΔΙΚΑΣΙΜΟΣ: 12-2-2007

ΠΙΝΑΚΙΟ: 14

ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΩΝ: Αστικός Συνεταιρισμός με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ».

ΑΝΑΙΡΕΣΙΒΛΗΤΗ: Ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Ανώνυμος Εταιρεία Ολυμπιων Ξενοδοχείων», κλπ.

ΕΚΘΕΣΗ
ΤΗΣ ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑΣ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗ
ΡΕΝΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Επί της από 14-11-2005 αίτησης για αναίρεση της υπ' αριθ. 7595/2005 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Με την κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να συνεκδικασθεί και η από 14-11-2006 πρόσθετη παρέμβαση που άσκησε υπέρ της αναιρεσίβλητης το νομικό πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου με την επωνυμία «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ».

Επειδή, όπως προκύπτει από τα άρθρα 79 και 80 ΚΠολΔ ο παρεμβαίνων πρέπει να είναι τρίτος έναντι των διαδίκων της αρχικής διαδικασίας. Στην προκειμένη περίπτωση το δεύτερο των αναιρεσιβλήτων ως άνω Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» δεν είναι τρίτος στην προκείμενη δίκη, αλλά διάδικος, αφού απευθύνεται και κατ'αυτού η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, ως παρεμβάντος εις την δίκην επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλομένη απόφαση. Επομένως η ασκούμενη απ'αυτόν ως άνω πρόσθετη παρέμβαση είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη.

Με το άρθρο 1 παρ.1 Ν.2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία» ορίζεται ότι οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία που περιλαμβάνει ως αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα). Με το άρθρο 3 παρ.1 του ιδίου Νόμου ορίζεται ότι το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στο δημιουργό ιδίως την εξουσία να επιτρέπει ή να απαγορεύει α) την εγγραφή και την αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο, όπως μηχανικά, φωτοχημικά ή ηλεκτρονικά μέσα, β) δημόσια εκτέλεση του έργου και γ) τη μετάδοση ή

αναμετάδοση του έργου στο κοινό με ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παράλληλα προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων. Με την παρ.2 του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το περιουσιακό δικαίωμα δίδει στο δημιουργό τη δυνατότητα να εκμεταλλευτεί το έργο του, και απαριθμούνται σε αυτές ενδεικτικά οι βασικότεροι τρόποι εκμετάλλευσης του έργου. Από την ενδεικτική απαρίθμηση σε συνδυασμό με την αναγνώριση ενός γενικού δικαιώματος εκμετάλλευσης συνάγεται νομοθετική βούληση, ότι ο δημιουργός θα πρέπει να αμείβεται επιπλέον για κάθε νέα διεύρυνση του κύκλου αποδεκτών, οι οποίοι έχουν τη δυνατότητα να απολαύσουν ή να χρησιμοποιήσουν το έργο του. Η απαρίθμηση όμως ορισμένων κατά περιεχόμενο πράξεων εκμετάλλευσης αποδίδει και την αρχή ότι οφείλεται μόνο μια φορά αμοιβή στο δημιουργό. Εξάλλου, δημόσια, σύμφωνα με έννοια του νόμου, είναι η εκτέλεση που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα του

ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους. Για τον ειδικότερο προσδιορισμό της έννοιας του ευρύτερου κύκλου προσώπων χρησιμοποιούνται δύο κριτήρια, το ποιοτικό κριτήριο του κοινού και το χωρικό κριτήριο του δημόσιου χώρου. Επίσης δημόσιος είναι εκείνος ο χώρος που είναι προσιτός σε οποιονδήποτε, ανεξάρτητα αν η είσοδος σ' αυτόν επιτρέπεται με αντάλλαγμα ή δωρεάν, όπως αίθουσα συναυλιών και κινηματογράφων, αίθουσες αερολιμένων, δημόσια συγκοινωνιακά μέσα, όπως αεροπλάνα, τρένα, πλοία, κοινόχρηστοι χώροι ξενοδοχείων, χώροι πανηγύρεων, όπου κατά κανόνα η εκτέλεση έργου είναι δημόσια. Η ραδιοτηλεοπτική όμως μετάδοση έργων στα δωμάτια ενός ξενοδοχείου δεν αποτελεί δημόσια εκτέλεση, γιατί τα δωμάτια ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιοι χώροι ώστε, μόνο από το χαρακτήρα τους ως δωμάτων ξενοδοχείου, η μετάδοση του έργου να συνιστά δημόσια εκτέλεση, αφού το δωμάτιο προορίζεται για την ιδιωτική χρήση κάθε φορά εξατομικευμένου προσώπου ^οβρίσκεται και κατά την προσωρινή αυτή διανομή του σε δωμάτιο ξενοδοχείου, στο στενό οικογενειακό του κύκλο και το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον. Η δε εγκατάσταση σε δωμάτια ξενοδοχείων συσκευών ραδιοφώνου ή τηλεόρασης που οι πελάτες, μπορούν κατά την κρίση τους, να χρησιμοποιούν, δεν είναι δημόσια εκτέλεση, γιατί αφορά τη λήψη εκπομπών για ιδιωτική χρήση από πρόσωπα που ανήκουν στο στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον τους,

και είναι φυσικό αποτέλεσμα της διαδικασίας της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής. Κατά συνέπεια η λήψη αυτή είναι ελεύθερη από δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, τα οποία καταβλήθηκαν από τον ραδιοτηλεοπτικό σταθμό που ενεργεί την εκπομπή και δεν αποτελεί μετάδοση που καθιστά το έργο αντιληπτό σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν συνδέονται μεταξύ τους με προσωπικές σχέσεις. Ενώ το πότε η εκτέλεση είναι δημόσια ή μη αποτελεί πραγματικό ζήτημα και εξαρτάται από το αν η εκτέλεση ή η ερμηνεία ενός έργου γίνεται κάτω από συνθήκες που την κάνουν προσιτή σε αόριστο αριθμό προσώπων που δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους. Για να προσδοθεί ο χαρακτήρας της δημόσιας εκτέλεσης στις ανωτέρω περιπτώσεις πρέπει να πραγματοποιείται αυτή (εκτέλεση) με την πρωτοβουλία του εκμεταλλευομένου το ξενοδοχείο, ο οποίος να επιλέγει τον τρόπο, το χρόνο, τη διάρκεια και την ύλη που θα μεταδοθεί. Στην συγκεκριμένη περίπτωση όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Εφετείο, δικάζοντας την έφεση της αναιρεσίβλητης κατά της 2857/2004 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που είχε δεχθεί την από 10-12-2003 αγωγή του αναιρεσειόντος,

~~δέχθηκε ανελέγκτως τα ακόλουθα: Η εναγομένη~~
ξενοδοχειακή ανώνυμη εταιρεία και ήδη αναιρεσίβλητη έχει τη διαχείριση, την εκμετάλλευση και την κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας του ξενοδοχείου, κατηγορίας LUX, με το διακριτικό τίτλο ROYAL OLYMPIC, που διαθέτει διακόσια

ενενήντα οκτώ (298) δωμάτια, στα οποία έχει εγκαταστήσει δέκτες τηλεόρασης, οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία, από την οποία λαμβάνεται σήμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, έτσι ώστε οι πελάτες της που κάνουν χρήση των δωματίων κατά την προσωρινή διαμονή τους να έχουν την ευχέρεια να παρακολουθούν οποιοσδήποτε από τις τηλεοπτικές εκπομπές επιθυμούν. Οι τηλεοπτικοί σταθμοί στα προγράμματά τους περιλαμβάνουν και την εκτέλεση, έμμεση με τη χρήση υλικών φορέων, οπτικοακουστικών έργων, στα οποία βέβαια περιλαμβάνονται και έργα στα οποία έχουν πνευματικά δικαιώματα τα μέλη του ενάγοντος συνεταιρισμού. Έκρινε δε το Εφετείο ότι η διάθεση των συσκευών από την εναγομένη και η χρήση στην οποία προβαίνουν οι πελάτες της που διαμένουν προσωρινά στα δωμάτιά τους δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε να πρόκειται για δημόσια εκτέλεση του έργου, η οποία δημιουργεί υποχρέωση της εναγομένης να ζητήσει άδεια από τον ενάγοντα προκειμένου να γίνεται η χρήση κατά τον προαναφερόμενο τρόπο και συνεπώς την κατάφαση της συνδρομής προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και γέννησης αξίωσης αποζημίωσης. Διότι το δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιος χώρος, αλλά αποτελεί προσωρινή κατοικία του προσώπου που κάνει χρήση αυτού, και το οποίο (πρόσωπο) παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικώς κατ'επιλογή του και όχι κατ'επιλογή των υπευθύνων της εναγομένης ξενοδοχειακής επιχείρησης, η οποία πέραν της εγκατάστασης της κεραίας

και των συσκευών στα δωμάτια δεν έχει εμπλοκή στη χρήση αυτών. Οι ένοικοι δε του ξενοδοχείου, δεν είναι ένα νέο κοινό, αλλά ένα κοινό που είχε ήδη τη δυνατότητα να παρακολουθεί το πρόγραμμα από τη μόνιμη κατοικία του. Επίσης έκρινε το Εφετείο ότι η λήψη του μεταδιδόμενου έργου από τον εκάστοτε χρήστη δεν αποτελεί προσβολή της εξουσίας μετάδοσης του δημιουργού, αφού η δυνατότητα λήψης του προγράμματος είναι φυσικό αποτέλεσμα της διαδικασίας εκπομπής και ως εκ τούτου είναι πράξη ελεύθερη από τη σκοπιά της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν μπορεί για συνταγματικούς και πρακτικούς λόγους (μπορεί) να θεωρηθεί ότι υπάγεται στο γενικό περιουσιακό δικαίωμα εκμετάλλευσης του δημιουργού. Βάσει των παραδοχών αυτών το Εφετείο δέχθηκε την έφεση της αναιρεσίβλητης, εξαφάνισε την πρωτόδικη απόφαση που είχε δεχθεί την αγωγή του αναιρεσειόντος και αφού κράτησε και δίκασε την υπόθεση, απέρριψε την αγωγή.

Γ
διαπραγματείται
μίσθωση

Με το να κρίνει έτσι το Εφετείο δεν παραβίασε τις προαναφερόμενες διατάξεις του ν. 2121/1993 και τα άρθρα 18 παρ. 1 εδ. β και 28^β του ίδιου νόμου, κατά τα οποία «δεν αποτελεί ιδιωτική χρήση, ή χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης, ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού και «οι περιορισμοί που προβλέπονται στο 4^ο κεφάλαιο του νόμου, στο οποίο ανήκει και το άρθρο 18, εφαρμόζονται μόνο σε ορισμένες ειδικές περιπτώσεις, οι οποίες δεν αντίκειται στην κανονική εκμετάλλευση του έργου ή άλλου προστατευμένου αντικειμένου και δεν θίγουν

αδικοιολόγητα τα έννομα συμφέροντα του δικαιούχου, αφού όπως προαναφέρθηκε το δωμάτιο του ξενοδοχείου, προορίζεται για την προσωρινή ιδιωτική χρήση κάθε φορά εξατομικευμένου προσώπου και δεν αποτελεί δημόσιο χώρο αυτού (ξενοδοχείου) που προϋποθέτει τη δυνατότητα συνάθροισης σε αυτόν αορίστου αριθμού προσώπων που δεν συνδέονται μεταξύ τους από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις, δυνατότητα που δεν συντρέχει για το δωμάτιο. Σε αντίθετη περίπτωση ο ένοικος δωματίου ξενοδοχείου θα στερούνταν το θεσπιζόμενο ακριβώς με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2121/1993 δικαίωμα αναπαραγωγής του έργου για ιδιωτική του χρήση. Επίσης δεν παραβίασε το Εφετείο με τις προαναφερόμενες παραδοχές του το άρθρο 9 του Συντάγματος, σύμφωνα με το οποίο το δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν θεωρείται δημόσιος χώρος, ούτε το άρθρο 8 της Διεθνούς Συμβάσεως WIPO για την πνευματική ιδιοκτησία, που κυρώθηκε με το Ν. 3184/2003 και ορίζει ότι «οι δημιουργοί πνευματικών και καλλιτεχνικών έργων, έχουν αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν κάθε παρουσίαση των έργων τους στο κοινό με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, περιλαμβανομένης της διάθεσης στο κοινό των έργων τους κατά τρόπο ώστε τα μέλη του κοινού να μπορούν να έχουν πρόσβαση σε αυτά από τον τόπο και το χρόνο της ατομικής επιλογής τους», αφού η ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φθάνει από την φύση της σε απροσδιόριστο αριθμό ατόμων που είναι κάτοχοι συσκευών λήψεως, όταν δε ο δημιουργός δίνει την άδεια

τηλεοπτικής μετάδοσης, δέχεται ως φυσικούς χρήστες όλα τα άτομα που μεμονομένα, ή στο πλαίσιο ιδιωτικού ή οικογενειακού περιβάλλοντος λαμβάνουν τις εκπομπές. Δεν συνάγεται δε διαφορετική άποψη από τα οριζόμενα στην παρ. 23 του προοιμίου και το άρθρο 3 παρ. 1 της με αριθ. 2001/29/EK κοινοτικής οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22-5-2001, η οποία εισήχθη στην Ελληνική έννομη τάξη με το άρθρ. 81 παρ. 13 εδ. Γ 3057/2002, ότι «η παρούσα οδηγία θα πρέπει να εναρμονίσει περαιτέρω το δικαίωμα του δημιουργού να παρουσιάζει στο κοινό, ότι το δικαίωμα αυτό θα πρέπει να θεωρηθεί κατά ευρεία έννοια, ότι καλύπτει κάθε παρουσίαση στο κοινό το οποίο δεν παρίσταται στον τόπο παρουσίασης και να καλύπτει κάθε σχετική μετάδοση, στο κοινό, με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, συμπεριλαμβανόμενης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής και δεν θα πρέπει να καλύπτει άλλες πράξεις» και ότι «τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν, ή να απαγορεύουν κάθε παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσύρματως ή ασύρματως, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπον ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος». Ενώ δεν παραβιάσθηκαν με τον χαρακτηρισμό από την προσβαλλόμενη απόφαση του δωματίου ξενοδοχείου ως ιδιωτικού χώρου, 1) η με αριθ. 28/20-8/5-9-1951 αστυνομική διάταξη που επιβάλλει στους ξενοδόχους τη σύνταξη δελτίου πελατών στο οποίο αναγράφονται προσωπικά

απόρρητα στοιχεία των πελατών 2) η με αριθ. 503007/29-1/9-2-1976 απόφαση του Γεν. Γραμματέα ΕΟΤ, που κυρώθηκε με το άρθρ. 8 Ν. 1652/1986 και προβλέπει, με το άρθρο 4 αυτής αυστηρές προδιαγραφές χρήσης του δωματίου ξενοδοχείου, και με τα άρθρα 22 και 23 αυτής, υποχρεώσεις για υπογραφή δελτίου με όλα τα προσωπικά στοιχεία του πελάτη και απαγορεύσεις να δέχεται άλλα πρόσωπα στο δωμάτιο του και να πράττει ότι θα έπραττε στην οικία του, γιατί οι αυστηρές αυτές προδιαγραφές, υποχρεώσεις και απαγορεύσεις, όχι μόνο δεν αίρουν, αλλά ενισχύουν το χαρακτηρισμό του δωματίου ξενοδοχείου, ως ιδιωτικού χώρου με την προαναφερόμενη έννοια. Επομένως οι προβαλλόμενες με τον πρώτο λόγο του κυρίου δικογράφου και τον πρόσθετο λόγο αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔικ. αιτιάσεις για παραβίαση από το Εφετείο των προαναφερομένων διατάξεων, με το χαρακτηρισμό του δωματίου ξενοδοχείου ως ιδιωτικού με την προαναφερόμενη έννοια και όχι ως δημόσιου χώρου, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες. Επίσης πρέπει να απορριφθεί και η προβαλλόμενη με τους ίδιους λόγους αναίρεσεως από το άρθρ. 559 αριθ. 1 ΚΠολΔικ. αίτηση για παραβίαση, με το χαρακτηρισμό του δωματίου ξενοδοχείου ως ιδιωτικού και όχι δημόσιου χώρου των άρθρων 128 παρ. 1 ΚΠολΔικ. και 278 παρ. 1 ΚΠΔ, με τις οποίες το δωμάτιο του ξενοδοχείου διαφοροποιείται από την έννοια της κατοικίας και απολαμβάνει ειδικής ρύθμισης για τις επιδόσεις και τη σύλληψη του κατηγορουμένου που διαμένει

σε αυτό, ως απαράδεκτη, γιατί με το λόγο αυτό αναιρέσεως ελέγχονται οι διατάξεις ουσιαστικού και όχι δικονομικού δικαίου, που είναι οι προαναφερόμενες διατάξεις, αλλά και ως αβάσιμη, γιατί και με τις διατάξεις αυτές δεν αίρεται ο χαρακτήρας του δωματίου ξενοδοχείου ως ιδιωτικού με την προαναφερόμενη έννοια και όχι ως δημοσίου χώρου.

Με το λόγο αναίρεσης του αριθ. 1 άρθρου 559 ΚΠολΔ ελέγχεται το σφάλμα στη μείζονα πρόταση, δηλαδή τη νομική διάταξη, ή στην υπαγωγή της ελάσσονας στη μείζονα πρόταση, εφ' όσον υπάρχει σφάλμα στο διατακτικό της απόφασης. Αν το σφάλμα εντοπίζεται στην ελάσσονα πρόταση, δηλαδή όταν η περιγραφή των περιστατικών που αποδείχθηκαν είναι τόσο ατελής, ελλιπής ή αντιφατική, ώστε να μην μπορεί να διαγνωσθεί, αν τα περιστατικά αυτά που αποδείχθηκαν, υπάγονται στον εφαρμοστέο νομικό κανόνα, η παράβαση ελέγχεται με το λόγο αναίρεσης του άρθρου 559 αριθ. 19 ΚΠολΔικ. Όπως προεκτέθηκε το Εφετείο δέχθηκε ανέλεγκτα ότι αποδείχθηκε ότι η αναιρεσίβλητη έχει εγκαταστήσει στα 298 δωμάτια του ξενοδοχείου της δέκτες τηλεόρασης, οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία, από την οποία λαμβάνεται σήμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, έτσι ώστε οι πελάτες της, που κάνουν χρήση των δωματίων κατά την προσωρινή διαμονή τους σε αυτά, να έχουν την ευχέρεια να παρακολουθούν οποιαδήποτε από τις τηλεοπτικές εκπομπές επιθυμούν. Εκρίνε δε το Εφετείο, ότι «η διάθεση των συσκευών αυτών από την αναιρεσίβλητη και η χρήση στην οποία προβαίνουν

οι πελάτες της, δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις, ώστε να κριθεί ότι πρόκειται για δημόσια εκτέλεση του έργου, η οποία δημιουργεί υποχρέωση της αναιρεσίβλητης, να ζητήσει άδεια από τον αναιρεσειόντα, για να γίνεται η χρήση κατά τον προαναφερόμενο τρόπο και συνεπώς την κατάφαση της συνδρομής προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και γέννησης αξίωσης αποζημίωσης. Τούτο δε διότι το δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιος χώρος, αλλά αποτελεί προσωρινή κατοικία του προσώπου που κάνει χρήση αυτού και το οποίο, πρόσωπο, παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικώς, κατ' επιλογή του και όχι κατ' επιλογή των υπευθύνων της αναιρεσίβλητης ξενοδοχειακής επιχείρησης, η οποία, πέραν της εγκατάστασης της κεραίας και των συσκευών στα δωμάτια, δεν έχει εμπλοκή στην χρήση αυτών». Με βάση το δικανικό αυτό συλλογισμό της προσβαλλόμενης απόφασης, οι παραδοχές του Εφετείου, «για ευχέρεια των πελατών που κάνουν χρήση των δωματίων να παρακολουθούν οποιεσδήποτε τηλεοπτικές εκπομπές επιθυμούν» και ότι «το πρόσωπο που κάνει χρήση του δωματίου παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικά κατ' επιλογή του και όχι κατ' επιλογή των υπεύθυνων της αναιρεσίβλητης, η οποία πέραν της εγκατάστασης της κεραίας και των συσκευών στα δωμάτια δεν έχει εμπλοκή στη χρήση αυτών» και ειδικότερα οι φράσεις για «ευχέρεια και δυνατότητα του προσώπου που κάνει χρήση του δωματίου να παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικώς κατ' επιλογή του και όχι κατ' επιλογή των

υπευθύνων της αναιρεσίβλητης» δεν αποτελούν ορισμένες ή αόριστες νομικές έννοιες, αλλά εκτίμηση από το Εφετείο πραγματικών γεγονότων, η περιγραφή των οποίων δεν είναι ατελής, ελλιπής, ή αντιφατική, αλλά πλήρης, κατ' ορθή υπαγωγή των πραγματικών αυτών γεγονότων στις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Επομένως οι προβαλλόμενες με τον πρώτο λόγο του κυρίου δικογράφου αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔικ. αιτιάσεις, ότι το Εφετείο παραβίασε με τις παραπάνω παραδοχές του αμέσως και εκ πλαγίου τις προαναφερθείσες διατάξεις «με ψευδή ερμηνεία, μη ορθή εξειδίκευση της έννοιας της «επιλογής» του τρόπου, χρόνου διάρκειας και αναμεταδοτέας ύλης» και στέρησε την προσβαλλόμενη απόφαση του νόμιμης βάσης, γιατί «η εγκατάσταση κεντρικής κεραίας στο ξενοδοχείο της αναιρεσίβλητης ενέχει ταυτόχρονα και την εκ μέρους της ίδιας επιλογή του σήματος όσων ελληνικών και ξένων τηλεοπτικών προγραμμάτων αναμετέδιδε η ίδια στους ευρισκόμενους στα δωμάτια πελάτες της, οι οποίοι δεν είχαν τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν την τηλεοπτική συσκευή του δωματίου τους, για να επιλέξουν οι ίδιοι τηλεοπτικά προγράμματα διαφορετικά από εκείνα που είχε προεπιλέξει η αναιρεσίβλητη», πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες. Τούτο δε διότι οι έννοιες, «επιλογή» και «ευχέρεια», και η φράση «μη εμπλοκή της αναιρεσίβλητης στη χρήση των συσκευών τηλεόρασης, πλην της εγκατάστασης αυτών στα δωμάτια» δεν αποτελούν νομικές έννοιες, ορισμένες ή

αόριστες, αλλά πραγματικά γεγονότα και δεν γίνεται επίκληση, ούτε συντρέχει περίπτωση παραβίασης κάποιου κανόνα δικαίου.

Επίσης πραγματικά περιστατικά με την έννοια του άρθρου 561 παρ. 1 ΚΠολΔικ. και όχι νομική έννοια αποτελούν και οι παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, για τις προαναφερόμενες «συνθήκες» υπό τις οποίες γίνεται προσιτή στους πελάτες των δωματίων του ξενοδοχείου της αναιρεσίβλητης η εκτέλεση των πνευματικών έργων των μελών του αναιρεσείοντα οργανισμού συλλογικής διαχείρισης δημιουργών θεατρικών και οπτικοακουστικών έργων, με συνέπεια να είναι απαράδεκτες για τους προαναφερόμενους λόγους και οι προβαλλόμενες με τον ίδιο (πρώτο) λόγο του κυρίου δικογράφου αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 19 ΚΠολΔικ. αιτιάσεις για ψευδή ερμηνεία, συνιστάμενη στη μη ορθή εξειδίκευση της έννοιας των «συνθηκών» υπό τις οποίες γίνεται προσιτή στο κοινό η εκτέλεση του πνευματικού έργου, αφού, όπως προεκτέθηκε, δεν πρόκειται για νομική, ορισμένη ή αόριστη, έννοια κατά την έννοια του άρθρου 559 αριθ. 1 ΚΠολΔικ., αλλά για πραγματικά γεγονότα, που δεν ελέγχονται από τον Αρειο Πάγο, αν δεν υπάρχει συγκεκριμένη παραβίαση κανόνα δικαίου.

Κατ' άρθρο 80 ΚΠολΔικ., αν σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ άλλων, τρίτος έχει έννομο συμφέρον να νικήσει κάποιος διάδικος, έχει δικαίωμα έως την έκδοση αμετάκλητης απόφαση, να ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση,

για να υποστηρίξει τον διάδικο αυτόν. Η ύπαρξη του έννομου συμφέροντος πρέπει, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, να ερμηνεύεται ευρέως και δικαιολογεί στην προκειμένη περίπτωση την πρόσθετη παρέμβαση στην παρούσα δίκη του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος», υπέρ της αναιρεσίβλητης ΑΕ με την επωνυμία «Ανώνυμος Εταιρία ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ» που είναι μέλος του, αφού η ιδιότητα και μόνον της αναιρεσίβλητης ως μέλους αυτού (Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου) αρκεί για τη θεμελίωση του έννομου συμφέροντος του παραπάνω ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου για την άσκηση πρόσθετης υπέρ της αναιρεσίβλητης παρέμβασης στην προκείμενη δίκη, εν όψει μάλιστα της αντιμετώπισης στη δίκη αυτή των προαναφερόμενων νομικών ζητημάτων που άπτονται άμεσα του αντικειμένου του παρεμβάντος και της υπέρ της η παρέμβαση του. Επομένως το Εφετείο που δεν απέρριψε ως απαράδεκτη την πρόσθετη υπέρ της αναιρεσίβλητης παρέμβαση του παραπάνω Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου, για έλλειψη έννομου συμφέροντος, δεν παραβίασε τις διατάξεις του Ν 2081/1992 περί επιμελητηρίων, ούτε παρέλειψε παρά το νόμο να κηρύξει απαράδεκτο και η προβαλλόμενη με τον δεύτερο λόγο του κυρίου δικογράφου αναίρεσης, αντίθετες από το άρθρο 559 αριθ. 1 και 14 ΚΠολΔικ. αιτιάσεις πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες.

Όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης και συγκεκριμένα από το συνδυασμό του διατακτικού της προς το ιστορικό και

σκεπτικό της, το Εφετείο ένωσε και συνεκδίκασε με την από 20-10-2004 έφεση της αναιρεσίβλητης κατά του αναιρεσεύοντα, την από 8-3-2005 πρόσθετη υπέρ της αναιρεσίβλητης παρέμβαση του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος» και την από 25-1-2005 πρόσθετη επίσης υπέρ του αναιρεσεύοντα παρέμβαση του Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ) και αφού δέχθηκε την πρώτη από αυτές και καταδίκασε τον αναιρεσεύοντα στα δικαστικά έξοδα 380 ευρώ του παρεμβαίνοντος αυτού, απέρριψε τη δεύτερη και καταδίκασε το προσθέτως αυτό παρεμβαίνον (ΟΠΙ) στα δικαστικά έξοδα της αναιρεσίβλητης. Επομένως οι προβαλλόμενες με τον τρίτο λόγο του κυρίου δικογράφου αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθ. 9 ΚΠολΔικ. αιτιάσεις, ότι το Εφετείο άφησε παρά το νόμο τις πρόσθετες αυτές παρεμβάσεις αδικαστες, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμες. Συνακόλουθα δε πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη και η προβαλλόμενη με τον τέταρτο λόγο του κυρίου δικογράφου αναίρεσης αίτηση, για επιβολή των δικαστικών εξόδων 850 ευρώ υπέρ της αναιρεσίβλητης και 380 ευρώ υπέρ του υπέρ αυτής (αναιρεσίβλητης) προσθέτως παρεμβάντος «Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδος», αφού η κρίση αυτή του δικαστηρίου, δεν απαιτείται, να αιτιολογηθεί ειδικά και είναι αναιρετικά ανέλεγκτη (ΑΠ 191/2002, Ελλ. Δικ. 43, 1629, ΑΠ 864/1998, Ελλ. Δικ. 1999, 85, ΑΠ 1156/1993, ΕΕΝ. 1994, 697, ΑΠ 250/1999, Ελλ. 1999, 1038 ΑΠ. 606/1962, ΝοΒ, 1963, 393, ΑΠ 252/1963, Ελλ. Δικ. 1963, 541).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Εισηγούμαι την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης
αναιρέσεως και των προσθέτων λόγων αναιρέσεως, καθώς
και της πρόσθετης υπέρ της αναιρεσίβλητης παρέμβασης.

Αθήνα, 1 Φεβρουαρίου 2007

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ

ΡΕΝΑ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

